

РЕШЕНИЕ

№ 4045

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **891** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], представлявано от М. П. Ч., чрез адв. В. В. срещу Ревизионен акт № Р-22220219008334-091-001/05.08.2020 г., издаден от П. Т. П. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1841/07.12.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, в която за данъчните периоди 03.2014 г., 04.2014 г., 05.2014 г., 08.2014 г., 09.2014 г., 10.2014 г., 01.2015 г., 05.2015 г., 06.2015 г., 02.2016 г., 05.2016 г., 08.2016 г., 09.2016 г., 10.2016 г., 11.2016 г., 12.2016 г., 01.2017 г., 03.2017 г., 04.2017 г., 06.2017 г., 07.2017 г., 10.2017 г., 03.2018 г., 04.2018 г., 05.2018 г., 07.2018 г., 10.2018 г., 11.2018 г., 02.2019 г., 07.2019 г., 08.2019 г. и 11.2019 г. на жалбоподателя са установени допълнителни задължения за ДДС и са начислени лихви.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност, необоснованост и немотивираност на обжалвания ревизионен акт, като издаден в нарушение на материалноправните разпоредби, при наличие на противоречие между фактическите констатации и правни изводи на ревизиращите органи и събраните и представени доказателства и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и принципите на данъчния процес. Излагат се подробни аргументи, че

изводът на органите по приходите, че доставките и услугите не са реално извършени, е недоказан. Твърди се, че отказът да се признае право на данъчен кредит представлява изключение от основния принцип и се цитира практика на Съда на Европейския съюз. Иска се отмяна на ревизионния акт в обжалваната част.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез упълномощените си процесуални представители адв. Б. и адв. К. моли жалбата му срещу ревизионния акт да бъде уважена и претендира направените по делото разноси, като представя договор за правна защита и съдействие и списък с разноските. По делото е депозирана и писмена защита, в която подробно са изложени съображения по същество на спора.

Ответникът директорът на ДОДОП – С. при ЦУ на НАП чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220219008334-020-001/18.12.2019 г. /л. 37 и сл./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], ЕИК:[ЕИК] за следните видове задължения по периоди: корпоративен данък за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2018 г. и данък върху добавената стойност за периода от 01.12.2013 г. до 30.11.2019 г. Заповедта е връчена електронно на жалбоподателя на 07.01.2020 г. /л. 38/.

Със Заповеди за изменение на ЗВР № Р-22220219008334-020-002/07.04.2020 г. /л. 34 и сл./ и № Р-22220219008334-020-003/05.05.2020 г. /л. 32 и сл./ срокът за приключване на ревизията е продължен съответно до 07.05.2020 г. и до 05.06.2020 г. Заповедите са връчени електронно на жалбоподателя, както следва: на 08.04.2020 г. /л. 35/ и на 03.06.2020 г. /л. 33/.

Посочените заповеди са издадени от П. Т. П. на длъжност началник на сектор „Ревизии“, оправомощена със Заповед № РД-01-818 от 10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22220219008334-092-001/30.06.2020 г., връчен електронно на жалбоподателя на 07.07.2020 г. /л. 75/. Жалбоподателят не е подал писмено възражение срещу РД в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА № Р-22220219008334-091-001/05.08.2020 г. /л. 76 и сл./, издаден от П. Т. П. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на жалбоподателя на 14.09.2020 г. /л. 82/.

Процесният РА е бил оспорен изцяло на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК пред компетентен орган – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП. Последният се е произнесъл с Решение № 1841/07.12.2020 г., с което е отменил РА в частта, в която се установяват задължения по ЗДДС, ведно със съответните лихви за данъчен период 02.2017 г., изменил е РА в оспорената част по ЗДДС, както следва: за данъчен период 12.2017 г. е определил ДДС за внасяне в размер на 20 398.60 лева, ведно със съответната лихва, за данъчен период 08.2018 г. е определил ДДС за внасяне в размер на 560.20 лева, ведно

със съответната лихва, за данъчен период 09.2018 г. е определил ДДС за възстановяване в размер на 647.80 лева, за данъчен период 03.2019 г. е определил ДДС за внасяне в размер на 15 777.33 лева, ведно със съответната лихва, за данъчен период 05.2019 г. е определил ДДС за възстановяване в размер на 1 572.47 лева, за данъчен период 06.2019 г. е определил ДДС за внасяне в размер на 3 456.78 лева, ведно със съответната лихва, и за данъчен период 09.2019 г. е определил ДДС за внасяне в размер на 803.99 лева, ведно със съответната лихва, и е потвърдил РА в оспорената част на установените резултати по ЗКПО за 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. и по ЗДДС за данъчни периоди 03.2014 г., 04.2014 г., 05.2014 г., 08.2014 г., 09.2014 г., 10.2014 г., 01.2015 г., 05.2015 г., 06.2015 г., 02.2016 г., 05.2016 г., 08.2016 г., 09.2016 г., 10.2016 г., 11.2016 г., 12.2016 г., 01.2017 г., 03.2017 г., 04.2017 г., 06.2017 г., 07.2017 г., 10.2017 г., 03.2018 г., 04.2018 г., 05.2018 г., 07.2018 г., 10.2018 г., 11.2018 г., 02.2019 г., 07.2019 г., 08.2019 г. и 11.2019 г., ведно със съответните лихви /л. 22 и сл./. Решението е връчено по електронен път на жалбоподателя на 09.12.2020 г. /л. 29/.

При така установената фактическа обстановка съдът, осъществявайки пълна служебна проверка на валидността и законосъобразността на оспорвания РА съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК вр. § 2 от ДОПК, намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт /АА/, с който се установяват задължения, и имаща правен интерес от обжалването, до компетентния съд и след изчерпване на процедурата по административното оспорване на РА, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на обжалване в настоящото производство е Ревизионен акт № Р-22220219008334-091-001/05.08.2020 г., издаден от П. Т. П. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1841/07.12.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, в която за данъчните периоди 03.2014 г., 04.2014 г., 05.2014 г., 08.2014 г., 09.2014 г., 10.2014 г., 01.2015 г., 05.2015 г., 06.2015 г., 02.2016 г., 05.2016 г., 08.2016 г., 09.2016 г., 10.2016 г., 11.2016 г., 12.2016 г., 01.2017 г., 03.2017 г., 04.2017 г., 06.2017 г., 07.2017 г., 10.2017 г., 03.2018 г., 04.2018 г., 05.2018 г., 07.2018 г., 10.2018 г., 11.2018 г., 02.2019 г., 07.2019 г., 08.2019 г. и 11.2019 г. на жалбоподателя са установени допълнителни задължения за ДДС и са начислени лихви.

Оспорваният РА е издаден от компетентен орган по чл. 119, ал. 2 от ДОПК и в предвидената от закона писмена форма.

След преценка на констатациите в обжалвания ревизионен акт, становищата на страните и представените по делото доказателства съдът приема за установено следното по отношение на материалната законосъобразност на РА в обжалваната част:

В хода на ревизията органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по фактури издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], ЕИК: и [фирма]. е получател. В резултат на тези изводи са направени корекции относно декларираните задължения за съответните данъчни периоди, в които правото на данъчен кредит по тези доставки е било упражнено.

На доставчика [фирма] в хода на ревизията е извършена насрещна проверка, като е изискана информацията относно фактура, включена в дневника на покупки на [фирма] с № 326 от 27.11.2015 г. и с данъчна основа 3 205.00 лева и ДДС 641.00 лева. От проверяваното лице са представени следните документи: фактура № 326/27.11.2015 г. с издател [фирма] и получател [фирма], ЕИК:[ЕИК] с данъчна основа 3 205.00 лева и ДДС 641.00 лева; протокол за приемане на извършената работа и банков документ за плащането по фактурата. От страна на ревизираното лице е представено копие на посочената по-горе фактура, в която като издател е посочено [фирма], а като получател – [фирма]. С оглед изложеното се установява, че в процесния случай във фактура, включена в дневника на покупки на жалбоподателя, като получател на доставката/услугата фигурира друго, различно от него юридическо лице. Законодателят обаче изрично е предвидил в чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, че правото на данъчен кредит възниква в полза на регистрирано лице за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Поради това и в настоящия случай по посочената фактура не е възникнало право на данъчен кредит в полза на жалбоподателя.

В хода на ревизията насрещна проверка е извършена на [фирма], като е изискана следната информация: фактури с № [ЕГН]/20.12.2016 г., № [ЕГН]/26.09.2016 г., № [ЕГН]/05.09.2016 г., № [ЕГН]/26.10.2016 г., № [ЕГН]/27.09.2016 г., № [ЕГН]/12.12.2016 г., № [ЕГН]/11.10.2016 г., № [ЕГН]/19.09.2016 г., № [ЕГН]/14.12.2016 г., № [ЕГН]/15.10.2016 г., № [ЕГН]/06.10.2016 г., № [ЕГН]/12.09.2016 г., № [ЕГН]/22.10.2016 г., № [ЕГН]/18.10.2016 г.; № [ЕГН]/16.09.2016 г., № [ЕГН]/23.12.2016 г., № [ЕГН]/23.11.2016 г. и № [ЕГН]/30.09.2016 г., както и заверени копия от всички съпътстващи документи /предварителни заявки, сключени договори, протоколи за приемане и предаване на стоките, издадени кредитни известия към посочените фактури/. Не са представени изисканите документи и писмени обяснения от [фирма]. Органите по приходите са извършили справка в дневниците на продажби на [фирма], в които е установено, че е отразена следната фактура към [фирма] – фактура с № [ЕГН]/31.06.2015 г. От справка в дневниците за покупки на „В.“ е установено от ревизиращия екип, че ревизираното лице е приспаднало данъчен кредит по-гореизброените 18 фактури, както и по фактура № [ЕГН]/31.07.2015 г., издадени от [фирма]. Ревизираното лице е представило следните фактури: № [ЕГН]/12.09.2016 г., № [ЕГН]/16.09.2016 г., № [ЕГН]/19.09.2016 г., № [ЕГН]/26.09.2016 г., № [ЕГН]/27.09.2016 г. и № [ЕГН]/20.12.2016 г. Останалите фактури не са представени. В рамките на съдебното производство жалбоподателят е представил изрично изброените по-горе 18 фактури. Въпреки това, съдът счита, че същите не са достатъчни доказателства, които да обосноват извод за реалност на извършените доставки от [фирма] на [фирма]. Следва да се има предвид, че според практиката на Върховния административен съд с доказателства за извършената доставка/услуга следва да разполага както доставчикът, така и получателът. В процесния случай, освен представените едва пред съдебната инстанция фактури, други документи и доказателства, свързани с установяване на реалното извършване на процесните доставки не са представени. Реалното извършване на доставка/услуга е един от елементите на фактическия състав на правото на данъчен кредит по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. След като жалбоподателят твърди, че то е възникнало в негова полза, именно той е страната в процеса, която следва да установи наличието на всяка една предпоставка, необходима за възникването му. В случая ревизираното лице е

представило само част от фактурите, издадени от [фирма], без да посочи никакви други доказателства за извършените доставки. Макар и фактурите да са представени пред съда, те, както вече беше изяснено, не са достатъчни, за да се приеме безспорно, че въпросните доставки са извършени. Поради изложеното съдът намира, че по отношение на изброените по-горе фактури за жалбоподателя не е възникнало право на данъчен кредит и изводите на данъчните органи се явяват правилни и законосъобразни.

По отношение на доставчика [фирма] ревизиращите органи са извършили насрещна проверка, като са изискали доказателства за реалността на доставките към [фирма]. Такива не са представени. Установено е, че [фирма] е декларирало в дневниците си за продажби следните фактури, издадени на [фирма]: №[ЕИК]/27.08.2014 г., № [ЕГН]/22.05.2015 г., № [ЕГН]/30.06.2015 г. и № [ЕГН]/29.06.2015 г. По същите фактури ревизираното лице е упражнило право на данъчен кредит. Поради липсата на други доказателства за извършените доставки/услуги органите по приходите са приели, че не се установява тяхната реалност. Следва да се има предвид и че доставчикът също не е ангажирал никакви доказателства за реалността на извършените от него доставки.

Насрещна проверка е извършена и на доставчика [фирма], като от органите по приходите са изискани доказателства за реалността на извършените доставки към [фирма] по следните фактури: № [ЕГН]/20.03.2018 г., № [ЕГН]/23.03.2018 г., № [ЕГН]/16.03.2018 г., № [ЕГН]/07.03.2018 г., № [ЕГН]/19.04.2018 г., № [ЕГН]/26.04.2018 г., № [ЕГН]/12.04.2018 г. и № [ЕГН]/02.04.2018 г. Такива не са представени. Установено е в хода на ревизията, че посочените фактури са декларирани в дневниците за продажби на „Д. С. БГ“. Установено е още, че ревизираното лице е извършило корекция на ползвания данъчен кредит от [фирма] и [фирма] чрез включване на протоколи за корекция в дневниците за продажби. За [фирма] е извършена корекция по всички гореизброени фактури, освен по фактура № [ЕГН]/20.03.2018 г. Във връзка с доставката по тази фактура обаче не са представени доказателства, въз основа на които да се приеме, че същата е реално осъществена. Съдът споделя изводите на органите по приходите, че процесната доставка не е реална. В тази хипотеза, подобно на предходните, ревизираното лице е предприело пасивно поведение, като е избрало да не упражнява правото си на пълноценно участие в данъчния процес, непредставяйки документи във връзка с извършената спорна доставка по посочената по-горе фактура. От друга страна, представената в настоящото съдебно производство фактура, издадена от [фирма], не е достатъчно основание да се приеме, че доставката е реална. С оглед на това правилно и законосъобразно ревизиращите органи са отказали правото на данъчен кредит на жалбоподателя по фактура № [ЕГН]/20.03.2018 г.

Насрещна проверка е извършена и на [фирма], като са изискани доказателства за реалността на извършените доставки към жалбоподателя по следните фактури: № [ЕГН]/30.12.2017 г., № [ЕГН]/30.12.2017 г., № [ЕГН]/29.12.2017 г., № [ЕГН]/27.06.2018 г., № [ЕГН]/26.06.2018 г. и № [ЕГН]/29.06.2018 г. Такива не са представени. Установено е от органите по приходите, че фактури № [ЕГН]/02.01.2018 г., № 00000000009/01.02.2018 г. и № [ЕГН]/01.02.2018 г., издадени на [фирма], са декларирани в дневниците за продажби на [фирма]. Жалбоподателят е извършил корекция на ползвания данъчен кредит и от този доставчик чрез включване на протоколи за корекция в дневниците за продажби. По фактури № [ЕГН]/30.12.2017 г.,

№ [ЕГН]/30.12.2017 г. и № [ЕГН]/29.12.2017 г. обаче ревизираното лице не е извършило корекция. С оглед на това ревизиращите органи са изследвали въпроса относно реалността на извършените доставки по тези фактури, като отново такива не са представени нито от получателя /жалбоподателя/, нито от доставчика. Вярно е, че правото на приспадане на данъчен кредит не зависи от това дали данъкът е начислен от доставчика – да е посочил документа в дневника за продажбите и да е включил размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период. Достатъчно е получателят да притежава данъчен документ, издаден от доставчик – регистрирано по ЗДДС лице, в който документ данъкът да е посочен на отделен ред. Начисляването на данъка като условие за правото на приспадане на данъчен кредит се изисква само в случаите, при които получателят е задължен сам да си начисли данъка. В конкретния случай, освен тези констатации, органът е взел предвид и липсата на каквито и да било други доказателства, налични при доставчика и свързани с доказване на факта на действителното извършване на доставката по конкретните фактури – липсата на съпътстващи документи, доказателства за начина на извършване на услугите, посочването на конкретни лица и дружества, свързани с предмета и изпълнението на услугата, начина на формиране на цената на услугата, разходи във връзка с изпълнението.

За доставчика [фирма] в хода на ревизията е установено, че същият в ТР е със статус „заличен търговец“ от 04.12.2013 г. В същото време фактурите, по които ревизираното лице е упражнило право на данъчен кредит и в които като техен издател се сочи именно заличеният доставчик, са с дати съответно 22.12.2017 г. и 28.12.2017 г. Тези фактури са представени в рамките на настоящото производство, но те не са достатъчни да обосноват реалността на извършените доставки. Още повече, че обективно не е възможно юридическо лице, което е заличено, т.е. такова, което вече не съществува като правен субект, да извършва правни действия във фактическата действителност и да издава първични счетоводни документи. В случая, видно от посочените по-горе дати, доставчикът е заличен от момент, предхождащ значително във времето датите на издаване на процесните фактури. Съдът намира, че визираните фактури няма как да бъдат издадени от този доставчик. Това е така, защото той като юридическо лице, като субект на правото към момента на издаването им не е съществувал. Поради изложеното законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит на жалбоподателя по фактурите, издадени от [фирма], като са приели, че спорните доставки по процесните фактури не са реално осъществени.

Ревизиращите органи са установили, че фактура № [ЕГН]/18.10.2016 г., издадена от [фирма], е декларирана от [фирма] в дневниците му за покупки. Според справка в дневниците за продажби на [фирма] обаче е установено, че няма включена такава фактура. Ревизираното дружество не е представило фактурата в рамките на ревизионното производство, но я представя в хода на настоящото съдебно производство. Същата по изложени вече съображения не е достатъчна за установяване на реалността на доставката. С оглед на това правилно органите по приходите са отказали на жалбоподателя право на данъчен кредит по посочената фактура.

За пълнота съдът следва да отбележи, че цитираната в жалбата практика на СЕС не е относима към конкретния случай, доколкото става дума за различна фактическа обстановка. В ревизионния акт не са направени изводи за извършена измама, а само за недоказване на реалността на процесните доставки, т.е. на тяхното действително извършване, поради което съдебните решения на общностния съд не водят до други

изводи, извън установените по делото. В практиката си СЕС нееднократно е посочвал, че реалността на доставката на стока или услуга е от значение за приспадане правото на данъчен кредит. Не се касае до действия на доставчика, за които получателят трябва да отговаря, каквито са доводите на жалбоподателя. Ако процесните доставки са извършени реално, то както доставчикът, така и получателят следва да притежават доказателства за това изпълнение. Наличието само на фактури не може да бъде доказателство за реалното изпълнение на доставките. За реалността на доставките винаги трябва да се представят достатъчно убедителни писмени доказателства по изпълнението им. От друга страна, правото на Европейския съюз не съдържа правила относно преценката на доказателствата за осъществяване на доставките, като националните съдилища прилагат националните си процесуални правила при преценката настъпило ли е данъчно събитие по фактурата, издадена на ревизираното лице. С оглед на обстоятелствата по делото настоящият съд приема, че ангажираните от жалбоподателя доказателства не установяват реалност на извършените доставки, в това число и заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза. Относно заключението съдът намира същото за обективно, безпристрастно и компетентно, но то не установява реалността на доставките, а единствено съществуването в обективната действителност на фактури по тях. Съдът не кредитира заключението, дадено от вещото лице по задача № 5, тъй като, както вече многократно беше изтъкнато, фактурите не са достатъчни, за да се установи, че дадена доставка или услуга е реално извършена. В този смисъл не може да се приеме, че е налице последваща реализация на стоките и услугите, предмет на спорните доставки, единствено и само въз основа на последващи фактури.

Въз основа на изложеното дотук от фактическа и правна страна съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от материално компетентен орган на приходната администрация в хода на ревизионно производство, възложено по реда на чл. 112 от ДОПК и осъществено в съответствие с правилата на Глава петнадесета от ДОПК. Ревизионното производство е завършило с издаването на предвидения в чл. 119 от ДОПК ревизионен акт, който е постановен в установената от закона форма. Не се констатира нарушение на процедурните правила при извършването на ревизията. Ревизионният акт е постановен при правилно приложение на материалния закон, като също така съответства на целта на закона да се установяват точно и пълно по вид и размер задълженията за данъци и осигурителни вноски на физическите и юридическите лица в Република България. Ето защо обжалваният ревизионен акт следва да бъде оставен в сила, а жалбата срещу него – отхвърлена като неоснователна. При този изход на делото на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 1028 лв.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], представлявано от М. П. Ч., чрез адв. В. В. срещу Ревизионен акт № Р-22220219008334-091-001/05.08.2020 г., издаден от П. Т. П. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1841/07.12.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно –

осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, в която за данъчните периоди 03.2014 г., 04.2014 г., 05.2014 г., 08.2014 г., 09.2014 г., 10.2014 г., 01.2015 г., 05.2015 г., 06.2015 г., 02.2016 г., 05.2016 г., 08.2016 г., 09.2016 г., 10.2016 г., 11.2016 г., 12.2016 г., 01.2017 г., 03.2017 г., 04.2017 г., 06.2017 г., 07.2017 г., 10.2017 г., 03.2018 г., 04.2018 г., 05.2018 г., 07.2018 г., 10.2018 г., 11.2018 г., 02.2019 г., 07.2019 г., 08.2019 г. и 11.2019 г. на жалбоподателя са установени допълнителни задължения за ДДС и са начислени лихви.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], представлявано от М. П. Ч., да заплати на ЦУ на НАП С. сумата от 1028 /хиляда двадесет и осем/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: